

מלוא ומעמולה. והנה עולם העלין גם שהוא אור לא ומלואה נ"מ ע"י כשרון פעולתו ומעשיו הטובים שאנו עושים גזה עולם ההחיות. אנו מציאים כניכול הארץ וההחיות בעולמו העליונים. וז"ל בעשור לחודש הזה בעשור כשעשה איזה מלוא ועל ידו נעשה כחר להשי' כ"ל. לחודש הזה שהציא המחשבות גזיה אלי ואמרו .

לזו ויקחו להם אים עיקר כונתם הו"י צעטיות מעלות שהתקו לכם את הצויות סתק אים מלואה לחד קצו"ם ושכיכתי. וכמו שאנו אומרים קודם עשיות טוב מלוא לכם יחוד קוצתו כי ע"י כל מלוא נעשה יחוד גמור. סה לביה אבות סה לביה נודע כי המחשב' נק' אז כי סוף ומעש' הוא נמשכו חמיל' שמשנן א"ך לעשות הדבר שהוא. והגוף נקרא ציה שהוא ציה להשגותי. וזה מורה על המחשבות כדרך שלאן כשואכלים צעדר אזי אים צאחיו ירובקו. וחומר ה' שבציות מעלות הו"י לחד קוצתו סן נמשכו' סן נמשכו' הניק. חסו סה לביה אבות שהמחשבו' הו"י לביה אבות סיינו נמשכו' הנקרא אז. גם סה לביה נמשכו' הנוק שנקרא ציה יו"י נ"כ צמח' סה ככל. ואם ימעט הביה מחיות נמשך ריל שימעט שלא יוכל להשיג אל צחי' זו ורדשיק מחיות דסה ג"כ ככל שלא יוכל ליקח בקרבו מחיות נעשה ככל' אזי יעלמו המורה תק' ולקח סה ושכנו. כמו שפירש סתק אאמור' מלוא דמק קאי' על הדקיק וריל' שידבק עלמו צדקיק מלוא וסס יעזרוהו על ככה. סה חמיו זכר ריל שיהי' חמיו צמדה זו ויהי' צמחי' דכר להשפיע כל עוז על ישראל. בן שנה ר"ל שחיה' בן כזה שהוכל לטנות עליון אף אם פגועה ידו

דרוש לשבת הגדול

ישבת שלפני הפסח קורין אותו שנת הגדול מפני שהם שכעשה זו. וכבר דשו זה קמחיל דקמחיל גם אכזי אענה חלקי רירוע סלרין לסמוך מקדושה שנה על כל ימי השבוע. מולא השבוע גדול צערכו ובקדושתו מכל ימי השבוע. ובשבוע זו הו"י חקד גדול יחור מכל ימי השנה מפני שהם שכעשה זו. ששקרו סה צרכני המעשה אשר סשה הו"י ירחם ואין מהמלרים פולה פה ומלפף אליהם ולא יחון אחד מהם לקונו. ולהצין סמכון מרוע שקרו אותו צרכני המעשה דייקא. יראה דשר של מלרים ומלוא הו"י פולה לבן ענדו אותו. ולקחו ישראל וקשרו אותו צרכני המעשים רוחו על הנה ומעו ששכלתה של המולך שהטלוט סלו הוא סשי'. להורות כי סרם מ"ככע חמה סשי' ויחון למדרך רבל והראו כי מבלעדי ד' אין עיר. חה הו"י ומקדו' סמקוס אשר הופיע על עם ישראל קנולתו והו"י צבצבו זו יוחר מקדו' מכל ימי השנה. והשנתה גדול צערכו יחור מיומי השבוע. מולא ששנה הזה גדול נחקדו יחור מכל שנתות השנה לכך נק' שנה הגדול יורה על שגדול מכל שנתות השנה: גם שס שנה הגדול יורה על חקד כי גדול' נק' חקד כחומר נק' ד' הגדול' והצבורה. מולא גדולה צמקוס חקד ולכך נק' שנה הגדול ע"ש סחקד וכ"ל. גם י"ל דהנה שורש הששמה ח"בנה ומחמה כגדול' יחיש. וספענה מורה אל הגוף וכשמנציר החדם רוחיותו ושורש נשמה ועל הגוף נעשה כולו זך אפילו סגוף כמו הששמה. חה נבשה ע"י מועשה סמולה ובן גח י"ל מלוא וסככותו. וביחורן שחם יוכל לתקן אחר צשנה הגדול כי כולל שנתון דחיל וסנה מועט סכולל כל סיקון ימי החול. וקראו לנתה זו שנה הגדול סכולל כל שנתות השנה ככ"ל. והגם שלא סיקון צשאר השנתות או נה שחקר אז יוכל לתקן צשנה זה. ואשר אין כחם יפה לזה אזי יצא אל הדקיק הסור ועליו רוחי חיובה להעלות אוחס. וככה יופיע סשי' צ"ה חקדו עלינו שכחוב תג ספעיל צשעמה ובקדושה ועמדה אונן כ"י: דברו אל כל עדת צכ"י לומר בעשור לחודש הזה ויקחו להם אים ע"י שנתה הזו וכלומר עוד סה לביה. כבר אומרו וערכו צפסוק הזה וכלומר עוד צעשור רוחו על יו"ד. והנה יו"ד צמילולאה ג"י כי אות כחר. כי סנה יקוד מוקד צדקו כי מכל הפילה שאנו מחפליין נעשה נזה כחר צדאש מו"ה. כמו סיקדו לנו ועמלה ומכשאל כחר על חלקך ע"י מועט סר הפנים וכן צעטיות איזה

צאופן

באופן אחר כרא' לצאר פייט' צעטור למודט . דהנה הדע צראשית צלח צעציל ישראל כנרד העולם שניקד צריחת העולם הי' ענוד ישראל שלפי הקציה טיקצלו ישראל הטורי ויעצדורו . ולזה נכתב את הסומים ואת הארץ וכלאורי הי' די וכן צרה חלקים שמים וארץ . אומכס לפי דברינו יצא על ככון כי רווח על ישראל טיקצלו הטורי וייחדו על ידה את ססומים להארץ ויעשו יחוד קוציה וטכיניה' כונו שהארכונו למעל' . שעי' כל מליה או חורה עושים יחוד קוציה ושכיניה' . והו צעטור היא סיריד הרומני' על החכמי הקדומי' שלפה צצריחת העולם קצנלו ישראל הטורי . ולכן הרנוס יונקן צראשית צחוכומחא . ואמר צעטור למודט הוס כשהרלי' לעקוק צחורה אשר צענבור' הי' המודט הוס שהסתחשות וזה אלי לצחור העולם הי' צעציל זה . אזי ויקחו להס איש חסי' עיקר כונחכס צהלימוד ליקח את האיש היינו הצנזיה וללמוד רק לשס יחוד קוצניה' וככיל' . שה לציח חצוה אז קרקח משפיע כחודע וככיל ריל שסחקן עמלון והטירה עלמון כיכ שסויכל להספיע כל טוב על ישראל . כי עיי כונח היחודים והסמחה שלדקי' ישראל עושים יכולין לצקוע כל השטרים ולהמשיך משס שפע קדוש על ישראל . או צנאס אינו עדיין צמדריג' כוז שיוכל להמשיך השפעי' ומעילא' - אזי עכייפ יראה להי' שה לציח סיהי' נקי לציחו וצפני עלמו . אזל ואס יועט הציה ויהיה משס' - שלא יוכל להגיע אף לדבר הזה הכיל' . אז העלה היעויל' ולקח הוה וטכנו כלומר ידק עלמו ללדיקי' הדור ככיל' והנה צודלי' יעזרהו על ככה כן יזכיו השס להשיג צחורה ועמלות חונ' :

ובכה תאכלו אותו ומחייכם תגורים ועליכם צרנליכס ונוקלכס צידכס ואכלתם אותו צחסון כוי' להבין הענין כראש דהנה אמר ההיק אממיר' זללהיה כיכה אחיות' כחכר ככל הכחרים . והנה עיינו רוחו כמה קדוח נפלאים צבהארזיל ויחודים טוראים אפילו על הי' כוסקה ואכילה מלה . ומכיש צזון טביהמיק קיים והיו אובלן את הקרנן פקה צודלי' עשו צזה יחודים גדולים וטוראים . וסן חונ' שסם ענה יש לנו אכילה האסיקומן צמקוס קרנן פסק ועול זה צא הרוח צחורה . וככיה ריל צעטוקד כחכר לכתר ככל הכחרים וכאשר צארנו לעיל כי צכל מליה נעשה יחוד קוציה ושכיניה' וכחך לראש מומיה' . והזהירו הכחוצ כסכנש' היחודים מוכרחים חכו העצלימס מן הסיא' . וחכלינה עייכיה מרחות ירודיו חר לא יחגנר צשמחטיו . ואמר וכיכה חאכלו חוהו אכילה רוחו על היחוד כנודע . ומכייכ מבורים ריל ומחייכס גיכ רווח על היחוד ייי' צנחי' מבורים . כונו שהחגורי' הוז מפקח כונה פעומים כן חרחה להעניף ולהלביש את היחודים ולעשות להס לנזשין כדי לקנוח עייני הסיא' שלא יוכלו לראוח צשמחטיו . ועליכס צרנליכס היינו צברים הרגילים לכס היינו לרכי' הגוף ההכרחים כאכילה ושמי' דומימן . חרחו גיכ לעשות צהס נעיל גיי קין ריל שיעס' גס צהס קינח לשכיניה' סייס' צהס קן ועדור

אור לארבעה עשר צורקן את החונ' . גיל צחקרים לפסח הכחוצ כחוצ זחה זכרון צכסר ושיס צזאוי יהושיע כי מזה חונ' חס זכר עמלק כוי כי יד על כס יס . דהנה צאור חייס הקדוש הי' עעס על שיינו צזאוי יהושיע דייקא . כי עכסס של עמלק על צעוילי אוחס ומהחורי' לכן סס צזאוי יהושיע כי הוה לא מוש מחוך חאהל ועסק צחורי' יעוים . והחורי' היא כלחיה ואס כחה אין יהושיע צחוכיינו מה נעס' . אלא הענין דכל הוקרש ומטיהר עלמו זוכה שסייפו עליו ממש הוייה העליון צעלמיות . וכאשר ההיק אממיר' זללהיה אמר לי שססי' ציה' הלך לפכיו חוניד ולמרח' עיינו ראה חוניד חסס הוי' לנכרו ומנילא איש כזה כאשר יאמר כן יקוס וכמלכני' עניד צמיל סמי' וחרעל . וכאמורס זיל מי מושל צי לדיק . לדיק מושל צירחת חלקים . והו פייט'כ ושיס צזאוי יהושיע צזאוי הוה לכן האז' כלומר שססיס הדבר למי שסוזאון לזה . יהושיע אחיות ייז' טיי' ריל למי ששעה ופני' עלמו לשס הוי' ציה' ככיל' . כי מזה כשומתי' האיש הוה . חונ' גס אני חס זכר עמלק וכל הגזירין ציינ' . כי יד על כס יס יד קן' כח שיש לו כח על כסא הרחומים להנביגס לכל אשר יראה . וכזה ירמוז לני החכא צדכרי קדשו . אור ליי' כי צודלי' עי' שיש לו היד והכח על הסכס יס לריך להאיר עלמו . ולכן אמר צורקן את החונ'

דעת

רשבת

הגדול

משה

החמץ שניבדק עלמנו מכל חמוץ הילחיד הסק' חמוץ כידוע . יסונו בחסונו שלימי ורדק עלמנו בחייה העליון ממש וזו יהי לו היד והכח סביל להציא כל עוב ושפע זכרי על שיראח חמוץ כייר :

איי איר לארבעה עשר זודקין אה החמץ לאור הכר . ידוע דליחא זן ארבעים לביי .

והטעם כי מי' אזה מ'מלכות וזיכה היא חסונו כי לנח למדה מלכות להמשיך ומלכותו יח'ש עלינו זה זא עיי' החסונו . חסו אור לארבע' עשר היינו ארבע' פעמים עשר גי' מי' אזה מ'מלכות. היינו עיי' החסונו' זא למדה ומלכות וכיל להציא אור וסארי' צקנת הארבעים . אז זודקין אה החמץ לאור הכר כיר אוחיות ינפ'ש ירוה יכסמה ירוה . וכמו שחסיי' מוציא כל עלמון כן הכסמי' עסיא חיות הארס עוקרי' ופעמי' מחיות עליון מהצנז'ה . וכמו שהצנז'ה כולל כל שפה קלומה כן הכסמי' . ולז'א ילאור יהנה ר'ח ל'ה עם הכולל גי' ליו ירמו על ה'ריק הכולל ויק ויהי הכסמי' ככיל וכמאמר החסונו כר' כשמה ארס והזן :

דרש רבא אין לשין אלה צמים שלנו . למחר אייתי כיע חלציהו לגבי' אמר אהא חלציהו

דניחו קאמינא . עיי' מה שזרקת הטיק אאמור' זל'תיה' למע דרש זל'טון שיוכלו לעשות עי'ש מה שח'רץ . וכיל דהנה רב'א אוחיות אציר וון אצנהיה' אי'ש המסך שעבר גי' להצנז'ה זמדה המסך . חסו שדרש אין לשין אלה צמים שלנו . לי'שה קאי על הפוקד דבר לעשות כמעשהו כמו הל'ש עיקה ככל אשר יחפון יעשה זה . חסו אין לשין אין זיכולה להציא הרחמים המוכרים צטס מיי . אלה שלנו אס עיבוד צנחי' שלנו דהיינו זחסקר אי'זהו חסיד המחסקד עם קונו . לכן מדה צמדה יצ'א גי'כ חסד לעולם . למחר אייתי כיע חלציהו לגבי' ריל אורח פשוטי ערך אשר אין כחס יפה זזה אהו לגבי' שי'שפיע להם אור קדיששו . ואמר להם רבא מי'א דניחו קאמינא ריל כל ארס יוכל לנח למדריג' זו . כי עיי' עשותו חסונו שלימי ויחמירי על כל העושי ויקבל עליו שלא י'בז עוד לבקלי' אשר על זה יורה מי'א דניחו לשון הלכח לילה . וכאזמורס זיל אס עמא צבלי' אל תהרהר אחריו ציוס עמא עשה חסונו' עמא סיד' אלה ודאי עשה חסונו' . ועיי' תוכלו גי'כ להמשיך המסך על היצולם וחגיגי למדריג' זו והזן :

איי דרש רבא אין לשין אלה צמים שלנו למחר אייתי כיע חלציהו לגבי' אמר אהא חלציהו

קאמינא . ועיי'ן זכחתי הקודש לאאמור' הטיק זל'תיה' מה שזרקת ומה שפירש הוא זיל . ותוכן דבריו שלמי' ז'ה טס כגי'ר יי'כ'ש הסס הכיל ירמו נבר אזה וי'ו . ומלה זאה זי'ש מיל יי'כ'ש הוא יי'ה' . ולרי'ך להמשיך הוי'ו זחוכו להיות השס שלס . וזהו צמים שלנו והזן יעוסי'ה . ועפי' דרכו נכאר גס אהתכו כי אי' צקסר אהר

מליה זמיק גי' מי' ולזה הרומ אזה טי' וון שלנו כי טין כזה ש הס חלה וויין גי'מי' כי יס כפס רוח וכסמה וזהו וי'ו הוא עלשון ווי העונורים קסוח קרס והסחזרות כדמות ר' שהוא חספסעות ונקודה מלמעלי' כדמות קרקיס לתחזבר זכקודי' עליומי . היינו הצנז'ה הלי'ס הצלחי מושג זרעיון מוסכל . והלריק נק' גי'כ אי'ס מי ולרי'ך לקשר עלמו נפשו ורוחו וכסמהו זסור'ס עליומי' זכקודס עילאה . חסו ירמו אזה שי' וון שלנו . חסו דרש רבא אין לשין אלה צמים שלנו דהיינו להמשיך לריק עליון חלה וויין חיות העליון למלה וכמאמר הטיק אאמור' זל'תיה' . ופשוטי העס אשר לא הי' זכחס להשיב ככיל אייתי חלציהו לגבי' שהלריק יעובל להס כל זאה . והטיב להס אלה צמי'א דניחו קאמינא וכמזואר זכחתי' הקודש לאאמור' זל'תיה' והזן :

אי'תא בנמרא אפילו עני שזישראל לא יאכל עד שי'סב . כראה ערמונו זדנריהס הקדושים דרך

הצנז'ה דהנה הגס שזמדה העטה הוא עובס מאל . עיי' מה החכלית מומתה הוא עי'עלה אחי'כ על ידה לברלות עזרתו יח'ש כמי'ש ויבנה לנו זדריק ר' . היינו לחסונן זגדלות האין סוף זיה ולעזרו זבהרזח הרעה וזגדול תחלהנות כי זהיחור דיו חמיר זצמי'תה הקטנות לא יערב לנו לבסח לעזרו להצויה כל עולמים . חסו רמוו זדנרי'ס ו'אפילו עני זסישראל ריל אפילו זסיחור עניו ו'אפל מאד עכ'י' לא יאכל לשון יחור חיוג כידוע . טעמי' לא יוכל לעשות היחור עד שי'סב עד עי'בא לברלות הצנז'ה ככיל כי הקינה ערמונו על גדלות וכבוד . וזזה פירשו גי'כ הפסוק וי'סב חלקיס אה העס דרך המדנר יס סוף ריל ש'שמי' עשה הקינה אפילו עכ העס הם פשוטי עס . וזיאר החכוב הי'אך לוי'א דרך המדנר כלומר טעשה דרך לעבודתו יח'ש . זחמיל' המדנר מחויב הארס להיות עפל זעיניו והפקר כמדנר . אך לא יהי' חמיר זצנחי' זו כי עיי' לא יזו לעבודתו יח'ש ככיל . אך יס סוף הסוף וההכלית מומתה העטה לנח להמלכות שמים על ידה ייס מורה על המלכות כמי'ש הוהון זיס דרך וכמדוע והזן : קר'ש ורדי'ן כיל עיי'פ הרמו והמוסר קר'ש שיקר'ש ויעטר עלמו מכל סיג ופגס . וזאל אפילו עשית כזחא זעלמך לא יהא די זניה שחפקיע עלמך זזה . כי'א החיוז מועיל גי'כ עלי'ך לקדש ולטהר לזוח שאר זני ארס הלרי'כים לזאה ואין זיכולתס תראה לרחל'ס מוהס חלח'ס . כי קר'ש מורס על כוס קידוש והכוס ההוא נבר הזן חכס ואי'זהו חכס הרואה אה הכולד . היינו שרואה שיו'לר עוד זכיס למקוס וזמה . זזה טעהר אזהו להיות עובדים למקוס . חסו ורמן שטי'ן לז הפשטוי עם לקר'ס גי'כ לעבודתו יח'ש . ועיי' מה לוי'א זעל ההגד' יחן שיח'ל' ויחלק עלמו עם פשוטי העס חלק כחלק לאמר הן אכי עובד ד' יעזרו גס הם כמוני . והסס יזכירי' שטוכל לעזרו זחמת וזכז המ'ס חמוץ כייר .

כהא

דרושים דהגדה של פסח

כדא לחמא עניא די אכלו אנהתכא בארעה דעלמריס
הכה ידוע כי לחמיה גי' מויליא ע"ס .
והכה אנהתכיל הכל הלוי צומל כו' . וגם היצח עכ"ל
יכול שבי פרושים מלשון עבי כחמשו ועלשון עניי' כמו
עונה לעמו ישראל. ור"ל הגם מלך ישראל ומלך מעשיהם
הם עניי'ם צמלוח וצדקה . מ"מ עונה אוחס ע"י מזל
העליון. ונפרע להי' גורמים הא לחמיה רוח לחות ה' הגם
שמוריה לה' החאה מ"מ ככלל צה גם ה' עילאה. כי
השוקה' להחצר המיד. ולזה הנוחל קדישא עונה אוחס
צנת שועס אליו. וקייס צנל הגדה שאל יפלא צנייך
דבר זה . כי הלא די אכלו אנהתכא בארעה דעלמריס
שסס היו גיב עירוס וערי' וגאלס למען שמו צאהצ' .
והשפייע עליהם רחמים ומחלל קדישא כן גם עתה כימי
לחמינו ומולרים ירחו לפלאוח והנן :

א"י הא לחמא עניא כו' כי הכה הש' אחר למשה אחי'
אשר אחי'. אחי' עומס צבלוח זה אשר
אחי' עומסם צבלוח האחרות. ורמז לו הש' גלוח האחרות
ואלוהי אחר הש' פעם אחת אחי' שוב לא ה' גלוח.
וכאשר מרעיה מראן צזה ואחר די לגרה צשענה . אחס
הש' רחם ללרץ סיגיבו ולהציחו עוד צארץ לא לנו עד
יערה רוח ממורס לגלילנו ואחר אחי' עומס צבלוח
האחרות גיב. וז"ל הא ה' ה' אחרוב צשס הכן' עכ"ל
לית לה מרגרי' ¹ כלום כדאי' צכונות ומורה על עה
היותו צבלוח. אעפ"כ אוח' ה' הרמז על סס אחי' ש הוא
עמס המיד. והו לירוף הא. לחמיה גי' מויליא עכ"ל לשון
עונה ומשיצ שגם צבלוח ² עונה אוחסו מחל העליון גם
לחיס גי' ג' הרוח . עניי' גי' קיל כדאי'הא צכונות גי'
ה' הויר' לונד שחמיד הוהו עמנו גם צנת האחת
צנחי' הא ככ"ל. די אכלו אנהתכא בארעה דעלמריס אכלו
לשון יחד שחיד הכ"ל נעשה צמלרים והיא היחה הככה
לכל אגליות. כל דכפין יתי וייכול כפין הוא מלשון כפופים
כי די זוקף כפופים. ואחר כל דכפין מיי שהוא כפוף יתי
הש' וייכול ויחיד עמו ויריס קרנו. כל דלגיך הוא לשון
לד שברוע יחר מן רכפין שר לו מאד ואין ציכולחו ליתן
עלה צנשור מחמת מריחותו איך יעשה. יתי הש' ויפקח
יחמול עליו כמו ופקח פירש' וחמול. גם ויפקח הוא פה
קח טיבא הקדיש וידבר עמו לנעורו על ככה. הפתח הא
ר"ל בארץ לא לנו ואעפ"כ לחמנו עושים יחודים קדושים.
ומכ"ש לשנה הנאה כשהכי' להיות בארעה ד' ישראל נעשה
סיחודים יחד עי'הים וקדושים. ולזה הפתח ענדי לשנה
הבאה צני מורין :

מה נשתנה כו' . כי כאן הנו שואל מה נשתנה כו'
שצבל הלילות אנו אוכלין חוץ . המורה
על קפנות או מלה המורה על גבלות . והלילה הזה כולו
מלה כולו צנחי' הגדלות :

גם י"ל מה נשתנה הלילה הזה וכו' כ"ל דהנה הנו שואל
בארבע ארבעי וכולם על מרכז אחד

יכונו . דהנה ידוע שח"י הראשון מהלילי' נקי ליל צחי'
דין וחל"ו השכי נקי לילה צחי' רחמים . וליל פסקה כולו
צחי' רחמים ולילי'. ולכן הנו חכם שואל מה נשתנה הלילי'
הזה כו' . שצבל הלילות אנו אוכלין חוץ המורה על הדין
ומלה הוא הו"י כמדוע יורה על הרחמים הלילה הזה כולו
מלה צחי' רחמים . שצבל הלילות אנו אוכלין שאר ירקוח
המורה על כליות תבוךן הלילה הזה כולו מריזר גי' חו"י
כידוע אחי'ה פעמים אחי'ה גי' א"מח ועם האחריות
והכולל גי' חו"י גי' מריזר . הרמז על מר דרור ומירה
ורחמים ואחי' עויד צנחי' לרי' לצדו . שצבל הלילות אין
אנו נעצילין כו' הגם שחידר נעש'. לא נעשה אלא מחמת
ואילך ובעולם העליון לצדו . הלילי' הו"י שחי פעמים
נעש' היחוד למעלי' ולמע' ומעשך ע"י עבודתיו היחוד גם
למעס . שצבל הלילות כו' צין יושבין כו' המורה גיב רק
צנחי' כו' לאחד חלות ככ"ל . הלילי' הזה כולו נקובין
וכשענין חמח הען הדעה והנן : וע"י משיצ לו כענין :
עכדיס דיינו לפרעה במצרים כו' ר"ל פרעיה אחרות
הערף המונע סיחוד

והולכרו לשדד המערכות לירוף פרעיה פירע ה' גילוי
האלקות . והו ויוליחי מעס ממש מצחי' העורף ככ"ל וכל
דבר שהי' פעם אחת חזר למליחותו הראשון . וכמו אז
שהוכרה להיות כולו רחמים גמורים ופשוטים כן עתה
כשנציע הלילי' הזה נשעורר מליחות הראשון להיות כולו
רחמים ככ"ל והנן היעז . ואז דעת קדושים מחלל צכונת
האריז"ל כאן ע"ש : אי' עבדים סיינו כו' ויוליחו כו'
גיד חזקה כו' אחר ויוליחו ולא ויוליחס כי האולת
מועלרים לדור ההוא ה' ולא לנו . אמנם כיון צדנצו
הקדושים עפי' מה שקייס צקוף האגדס לא אה אצורינו
צלצד גאל כו' חלל אף אוחנו סולי' מעס . כי צבל גלוח
כליליס כל נשעורר ישראל הו"י והעמודים להיות וילי'ה
מלרים ה' הככה לדורות . שצבל גליוחיו יעוצ ירחמנו
ויקצן נדחיו כמו אז שעצדו אוחנו צחומר ולצביס . ועקר
כוכהס למען עומל נשעוררנו חיו להפריד אוחנו מדציקוח
עליון . עד שנגלה עליהם מלך ומלכי אמלרים הקדיש וגאלס
למען יוכלו לדבקה צו . כמו כן נעשה צזס הככה לדורי
דורות להוליחס מזור הגדל ולקצנינו חוץ אויביו . ולכן
שיך שפיר ויוליחו כי הוליח נשעוררנו וגם לנו ממש עשה
הככה להוליחי ומגליוחיו . ועפ"י מדציקוח האלה מחרין
היעז שאלה הנו חכם מה נשתנה הלילה הזה כו' הלילה
הזה כולו מלה . כי לאורות נתן ככ"ל שעיקר שיעצור ה'י
להפרידנו מדציקוח אלקים חיים. ולכן כאשר ילחי מעס
אחנו אוכלים מלי'ה כי מלה עיה גי' חליק להראות כי
חלק ד' עמו ואחננו צדוקים צו צקקר אחין וחזק . וכאשר
אחנו אוכלין זייין ימים האלו נהמח דאקוהא להצרות
גופיכו . שוב לא יזיק לנו כל השנה צאכלינו אה חמון
וכמו

ולמה. וסכניסו ג"כ הארה צלב הפחוסים מהם ג"כ. וזאת
הרגישו הלמדנים ונאו ואמרו להם הגיע זמן קריאת שמע
של שמריה - שטעמם ימורים כמו נקיס שטיי יחוד קיס
כהגלה האור קדישא כן ענה :

אי מעשה בריא ור"י כי ביהו מוסקין צנני צרק כי .
כי הגם זאת ידוע כי עיי עסוח
הסדר נעשה ימורים בעולמות העליונים מכל דבר ודבר.
וכדאי' במהרי"ל הקדום שלין רשאי לברוע שום דבר מכל
הסדר. ואפילו מה סכנה כדברים פשוטים מרומן לקדוח
עליונים ויש עושים כפשוטו. אבל הלדקים העוסים ליהד
למעלה ומכונים סקודים ודלוי צוים למעלה. הוא צנני
צרק צני לטון צנן. צרק אוחוז צריקיע. כי הסגלים
אלו צדאי' סיו יודעים ומכונים סקודות וסיו צוים צריקיע
וסיו מקפדים ציליו ספיו עוליים ציליו ככל צפקא
דעגדים סיו. וסיו מאירים כל אוחוז הלילה עיי ימדיסם
הקדושים ודוקים למעלה צבורם העליון. עד שבאו
הלמדנים שלא סיו צנתי' כוונה לסיות חמיד דצוקים
למעלה. ואמרו רצוהינו סגיע זמן ק"פ סיו סיהוד של
שמריה לטון לשאר ולנקס לרכי עוסי' ג"כ. ומה לכס
לסיות חמיד דצוקים למעלה. ועוסי' סכוח מלכס מלספיע
למ כל עיב. לכ עשו ימורים להמשך כל מוצ לעוסי' :
אראביע סרי חני כנן סענים סנה ולא זכיתי סחאמר
יליו צלילות כי. יונן צהקס פריסיו על

הכחוד לריק כחמד יפרח כאר צלצקן יגס. הכונה כי יס
סני חיי דצוקים יס אשר כחמד יפרח סעוסי' פידוח
והיינו סענכים ענודה ד' ויראחו גם צלב הלמדיו. ויס
אשר כאר צלצקן ססוא יפה סואר ומלח כאר. אעס
חינו עוסק פידוח להספיע ומכאמו לחארים. וסו מלמד
רצניע ולא זכיתי סחאמר סניח סחפסרות מלשון סלמרה.
עיי יליו חציח הארה גם צלחיס סיוקנים צלילות סיו
צגלות כאשר כהצנו לעיל. עד סדרסה נן אעמ סחאמר
למען כו ינו חייך סיוס. סיו ססוא סיי צנתי' ו לסניח
סארה ציוס צנתי' סקקלחיס יניס סמאיריס כיוס. כל
יני חייך סלילות גם צלחיס סלמדיוס ססס צנתי' לילות
צגלות. וחכ"ל יני חייך סעוסי' כי. כי סחכמים אומרים
פלריך לעבוד צנתי' נגוח יוחר נח. יני חייך סעוסי'
לסניח סארה מיליו גם לעוסי'. כל יני חייך לסניח ליעות
סמסיה וזל לא ילמדכו כלום וסנן :

ברוך המקום ברוך הוא צריך סנתן סורס לעמו יסרל.
ולכארה סור כפול לטון צרק

סוקיס צרק סור. אונס כונה סמגד סור דידוע כי
סקצ"ס מקומו של עולם ומלל כל סארן כבודו וליח סאר
פניו מיני'. מינו חינו כסוג צסוס אופן וסערסיו סוללים
זל לח חיס מקוס כבודו. אבל חיס יסיה סדענה לו
סשוך סחסי כי חין לסקצ"ס צעילמו אלל סרענ אעוה של
סלכה כד ד' אלהיוס ססס. חיל צריך סוקיס ססוא מקומו
של עולם ומלל כל סארן כבודו. ואעפייכ צרק סור עיע
סור סקסר מכל רעיון כמורה ינו חיס סור וזין כח צסוס

וכמו דליחא צוסיק יעוסי' : אומר צעל סגדי סחולחמו
ציד חוקה וצורע סכו'. יד חוקה רוח על סרין חרוע
סווי' רעז על סרמוסיס כי לריך סקכיו סכיס לדר א'.
כאשר לריכיס יסרל לרמסיס חזי גם סייסיס מסיכיוסיס
לטוב לו. וכאשר לריכיס להמסיך בצורות ודיכיס על סוכאי
ד' חזי גם סרמוסיס מסיכיוסיס. ולכן מלוח עלינו ג"כ לספר
ציליח מלריס לספר לטון סארה וריל סכאיר עיי יליח
מלריס צליל סס ססוא סגדלות. גם חל כל יני סקפירה
וכל יני סקסכות. וכמו ססגלכו כמה פעוסיס צסס סייק
אמריד מלסיה על אומר ספירס רסיי זל לסחיר
גדוליס על סקסניס וריל לסחיר ולסאי ינוי סגדלות על
יני סקעטה יעוסי'. כן גם עוה כיון סגלמו ד' חוכנו
ליסנתו מלורו סקדוס. לריכיס סחמו להמסיך אור סקדוס
ססור לצל יסקק מלסכו חמיד :

אי עברים היינו למרעה ססס סהיוסיו חלל פיעה
סיו עגדים למקוס ואיכ זס

גדלות סגס כי צחי' נן מקוס סור מעולה מונו ורו גם
צחי' עגדים גדלות יסכס. ויולחו ד' חלקיו כו וסס
לח הי' לריך לעור חלל ויולחו ד' עסס ומחו חלקיו.
ויוצן עפי' דני סכוסה סכסנו ד' חלל חלקיו חינו.
ולסנין סענין קלס כרלס כי סנה צמלריס סכה ד' כל צבור
וסלריך לסליל צבורי יסרל. וידוע דני צוסיק חינו
מספח על צני ורמיו סלס גדוליס על סנן. סגס דכחיב
כרלס חז על ציס מיו ידוע כסרולה חלל ליכוח צני סלס
אוחז סרליוצי ומכס חל צנה צננדיס. ולכן סולך
לסיות צחי' חלל להכוח מלריס צבוריה ונחי' חינו לחוסק
על צני יסרל ולסליל אוחס. ולכן כחיב ויולחו ד' צחי'
חלל חלקיו צחי' חינו. חסו ציד חוקס וז מרס סגנורס
על סמלריס. וחרוע סכווי' מרס סרמוסיס לחוס על יסרל.
ואפילו כולנו סחמיס כו מלוח עלינו לספר ציליח מלריס.
כי סיי יליח מלריס חז צלילות לכל יסרל וכמו כן צכל
ססס ומסגלה צחי' יליו צפרטות. כי מלריס ידוע אוחיו
מלר' ס סס סמלריס וועיקיס חל יסרלל לצלחי יעצרו
ויקצרו חל ייס סמלכות ומונעיס אוחס ון סורה ועבורס
כמו סמלריס סלל סיה כונס לצנין סנינו להס יסרל עריס
כיל לונסס מענדרוה יס'ס. ומייצ כל חרס לספר ריל
לסאי מלשון ספיר. ציליו סילל מכל סמלריס ולהסגד
עליסס. וכל סערענ לספר ריל לסאי ציליו כיל. סרי
זס סיו סטיי סקקל זס חלי. סור מונוה ורלו כל עני
סארן כי סק ד' כקקל עניך ירלו מנוק וס :

מעשה בריא ור"י וראביע ור"ע ספיו סקוסיס צנני צרק
כו. צנני לטון צנן .

צרק מלשון וילל כצרק חל. כי סרקינס רעזו על סלורוח
סמנריקיס צלב ווחו סלריקיס. וסלריקיס סקליוסיס סללו
סיו מקוסיס צנני צרק צגנות סרקי' וסלורוח סיס סיחקיימו
חמיד. גם להכיס אור סערענ אור סגרו סורל גם צלב
סקעניס ססס. וסיו מקפדים ציליו כל אוחוז סלילה. ריל
ספיו מקפדים ועלריס חפילו יני סקעטה סקני צסס

לו כו'. ולכאורה קוסיית העולם עלומה מה נסחנה סאלה
הנן חכס ומסנן אשר לא כן הוא הרשע. אצל לפי דרכינו
ינאלר עיינ כי רדך הרשעים להיפך מן החכמים. אעפיי סלצו
מלא שבע טועצות ויש הרחק צינו וצין הלריק כרחוק מזרח
מוערב. קוצר צעיניו כי הוא עוצר ומקטיר מעשים יומר
מוכל לריקי הדור. ולכן פוער פיו שצאלו נפש לאמר מה
העצורה הזאת לכם וכי לכם לצד נחטה העצרות. גם לי
לכ כמובס לא נופל אכבי ומס וגם ארי עוצר אה ד' כמובס.
ודומה צעיניו כי העשיר אה הצוביה. לזאה סוב אץ
תקוונה למפלוו כי מוכין שאינו רולס לסיות נככע ולקבל
מחכמו סדור אץ ויכולו להעלותו. ולפי סהוליא עלמו מן
הכלל כפר צעיקר והצובתו אלי היי סס לא היי נאל. כנו
שנאומה היי ציליי כי מחו צגי ימי אפילה ולכל צבי ישראל
הי אור צמוצמוס :

תם מרו אומר עיין בצבוכות :

ושאינו יודע לשאול אה פחה לו פחה והגדה לבק
והמטיק אורו לכנוס פנימה :

ובאופן אחר ייל חכם מה הוא אומר מה הערות והמקיס
כו' אחכס. כי הנה

צעטיות כל מלוה תקנו לנו ליקנהיו צסס כל ישראל. ולריך
להסין על מה זה עשו ככה ללרף כל ישראל די לכל אחר
להפקיע אייע. ולכן פיו פחה צבכות מאל הערות סיני
הנלוה ססס צבחי' עדות וצבחי' מקיס וצבחי' מעשפים.
אשר לוח די אלקינו לסיות אחכס ריל ללרף עמכס צסס
כל ישראל. ועול זה אחר ואף אהס אמור לו כסלטת
הפקס כמו הליכות הפקס טלוה די סיקמו הצרות מצרות
ולמה לנו כזה יולרניו הלא יקח כיה פסח לעלוו. אלא
כי הן אל כביר לא ימאל צהיות הצרות. עיי האחרות
והחאברס צהלערפס יחד יעלו כל מעשיהס לרלן. כי יס
שעושים מעשיהס כיה צבוחו ארשסי ומלוגרס ויש מיעדיס
יחורס עיי מעשיהס והס מעליס אה מעסה כולס. כן
כחקן צכל מלוה לוור צסס כל ישראל טיעלה כל אחר ואחר
אה מעסה כולס ואז אץ מפעירין אחר הפקס' אפיקונו'
סיט מ'רן כחכר צבוכה שעיי' יעטלו כל המרון והדיכיס
מן העולם און :

רשע מה הוא אומר מה העצורה הזאת לכם. כי יס
אשר הלריק עגזים ומכשא אורו

והוא טוחן עוד נפשו ורלוו לזה. אצל הרשעים הנאורים כל
מה שהלריק רולה להעלותו הוא מואן. ואמר מה העצורה
הזאת לעצור עוצר הזאת היא השכינה הקדושה הנק' זא'יס.
זה סייך דייקא לכם ולא לו והוא צהיפך ה'סכס כיה מ'יס.
והוא לפי סהוליא אה עליו מן הכלל כפר צעיקר ונרשס
צבוכה ס'ס מ'יס כי היצ'ט'ס מ'יס גיי העיקר. כי העיקר
לזה כצאל הא'רס גיי מ'יס לרדק צטרטו לכיה מ'יס. ולכן
קנכו צחקי טן ואומר הקאה אה סיניו כי למה כצאל ללרס
ליצ'ט'ס נגד ליצ'ט'ס כה'נוה החכמה להעלות לכ'ח מ'יס.
ואס הוא כופר צזה למה לו סיכיס. ואמור לו צעצור זה
עקס די לי טעקס ומיקן אז ציליי צחי' סוייה ורמאייס
סול

כצאל להסינו. ועכ"ז צריך טנחן חורה אורס זו תורה
ישראל יס צהס ג'כ תינה ארי ולכן קחרא ישראל יייס זה.
ונדאסיס צרה כו' רדו'ל יצטציל סהורה וצטציל ישראל.
ור'ל עיי אור סהורה ודי אומה טל סלה יכו להכות
מלוו די ולהטצי עמעס עליון: וכנגד ארבעה צכיס דברה
חורה אחר חכס הרולה לרדק צהורה די וצחממה עליונה.
ואחר רשע סכופר צעיקר כצטר נאלר לקוון צס'ר. ואחר
חס הרולה לסיות חמים עס די. ואחר שאינו יודע לשאול
הדורס אה דורטי די חס יורחו דרך זו ילך וזה המעטי'
אשר יעסה :

עיי' אחר חכם ומרסס צבוכה אי חכס קו ימין כי לצ
חכס לימיו. והוא מעלה הכל לחכמה

העליונה היינו להימין:
ואחר רשע כרסס צבוכה קו סמולו הוא לצ כסיל לסמולו
עיי' דלריקס ילכו צס כו' :

חכם מה הוא אומר מה העצורה כי אשר לוח די
אלקינו. ידוע דחי' עיי' אץ

סומנין הפסח על היחיד והמיד ערב פסח נסחטו על כונה
ממים. סרוו צזה כי צהחלפך יחד טצני ישראל כולס
כא'ס אחר חכרים צאחרות מוילא אץ סוס דין יוכל לטרות
עליס. וכן חכס צאמרו אלקינו-כולל עלמו עמסה. לכן
סס אהס אמור לו טחמה חרסכ כהכלות הפסח כן סהליכה
והדרך הרעוו צפסח על האחרות וככיל. ומוילא עיי'
אץ מפעירין אחר הפסח' אפיקונו'. סיט מ'רן כדאי'
צבוכה טוב לא יפטירו ספה סדיכיס והמרון וכולס ימחמקו
לטיובה ולרמאייס און: או ימור חכס מה הוא אמור כו'
אשר לוח כו'. ור'ל כי מודה ואומר כי אורייהא וקוציה
איהו חד. אונס סחכס קוצר סויד סונקלר צעצורה די
וכל איס הפסח מ'ישראל טוב טובו סוקד יוחר על חורה
והעצוד' צנהיות יוחר מונו. ורלוו להסחקק עס כל
אי' וא'. ולכן סחילה דברי פיהו פיו פחה צבכמה הן אומה
כי מ'יס סעדות. מ'יס גיי א'רס רומו להצוביה כונסה'כ
דמות כמילה ארס עליו ומלועלה. ור'ל כי הארס העליון
הוא צחוף העדות והסוקיס והמעשפים ואיהו וסינו כולל
חד. אצל אשר לוח די אחכס- כמו אחכס ועמכס. ור'ל

סרולה אנו לסיות צלויהא אככס ועמכס: להיחוד די אלקינו
צוחר ככיל. ולכן וסציוין לו טענן אמור לו כהכלות הפסח
לדקס צצריך די כן היי סליכות הפסח טעטטעו צטלטה
כיסוח ומסממל לא ראי זה כראי זה. ונדל'י ה'. כיסוח
צצחי' סומת וצבוה על צבוה וצבוהיס עליס- אונס עיי'
האחרות והחצרות יחד נעטו סכל כא'ס אחר. כן גם
אהס. ולכן אץ מפעירין אחר הפסח' אפיקונו' סיט מ'רן
כדאי' צכיה סהרי'ל וככיל. ור'ל טטוב לא יחי' עוד
מרון ודין. כי עיקר סדיכיס אה ספסס. והכעק צא עיי'
הגילוח. אצל כיון סקכיה מרת סענהו ורלווק להסחקק
עס כל אחר טוב לא ימל כאן חרון כיה רמאייס וסקדיס ומייס
וטוס וכל טוב עליו און: אצל לא כן הרשעים אלא
רשע מה הוא אומר מה העצורה הזאת לכם ולא

הוא לי לטרוח עלי. ולכן לי ולא לו חלו היי שם לא היי
גנאל כי לא היי ההייה שורה עליו והגן :

תם מה הוא אומר עה זאת הם הוא שותף בהנתיבות
עם ד'. ושואל מה זאת וחיחא

זכונה אינתי ומהנבר מה גזאה. ושאלחו הוא חיך היי
הרחמים והטובותו הוא. חאומה אליו בחוק יד ריל שאפי
עיי הדינים הוליחו ד' מועלים. וחיחא זכונה בהטוררת
לד לפון צקוד שחאלו החח לראשי כי. הגם טלפון
חינו כיי רחמים ירמו שחאלו הוא החח לראשי כדי שיוניו
החזקרי ולכן הוליחו מועלים ורשם זכונה יימי סיחה
עיי הזינה ר"ל עיי החשונה. חחו ונתי ענדים שהיינו
ענדים למקום גם צמלים כמזואר לעיל צפקה ענדים
היינו עיי והגן :

ושאינו יודע לשואר אח פחה לו יזנו עיר שאיח ועטה
ישאל מה ד' חלקך שואל מעוך

כיא ליראה. ודרייל הכל בידי שמים חון מירח שמים
לכן אח זה שואל ד' מעוך. וחיחא צמדת רכנו לדיקים
צד' לדי לא פאמר אלא צד' צמון שרואין אח ד'. הרלון
גזה כי כל איש לפי ערכו רואה אח ההיית או עשיב
צשכלו חיחה צהירות. אבל זה שאינו יודע לשואל ריל שאינו
צנחי לשאלו מוננו היראה כי עיי ראיית ד' וכייל צא
הארם לירי היראה. כי צנח אליו ההארם והטהירות הוא
כרעה ומחומנו. והוא אינו צנחי זו ולכן אחה פחה לו
כאשר ביארנו לעיל צנן זימח. שתיך הדיק להשעיע
לאחרים גם כן אחנה ד' ויראהו. ולזיא שחאמר והגדה
לצנן והגדה לשון המשכה שחמשך והשפיע לו גיכ ציום
ההוא. יום הוא צהירות מועלם הכסחר העליון הנק' ההוא.
עצבור זה הוא הזיוב כדאי' זכונה. וחמר יכול מריח שאינו
זיוב גמוד כיא החחשות: חיל ציום ההוא כיל דוריק
היעיז :

מתהילה עוברי עיזו כו ועכשו קרצנו היקום לעצרתו.
ולכאורי חיצה ועכשו אין לו פירש

וכי עכשו קרצנו והלא חזינו הראשון הצרחה אותו קרצ
כתקיים צעלמו וחקה אח חזיכס. והכראה כי כשיש
לארם צן צעולם ההולך צדרך הישר ועושה נחיר לפניו
יחיש. מניע מהה חצונג גם לכשמה חזינו צעולם העליון.
והשיי מלרף מעשו למעשה חצונותו ובאלו זכה והשיב והגיעו
מעשו למעשה חצונותו. וכן חצונותו הקדושים אשר הגיינו
לכה וכשחמם גנחה חחה כקא כבודו יחיש. וכשחחננו
מתיצים מעשיו הקציה טס ועליו מועשיו. והחצונות יש
להם חמנו צעולם העליון מועשה ידיו. חזי צחמה
ועכשו צשעה וצעה הזאת קרצנו המקום לעצרתו עצנדו
אוחו חצונותו הקדושים ובאלו הגיעו מעשיו למעשה
חצונותו הקדושים והגן :

גם י"ל מחחילי עעיז היו חצונותו כו וחקה אח חזיכס
כו ואיי זכונה היינו צינה. ריל עולם החשונ'
לומר לך כי אין דבר עומד עפי החשונ'. ולכל יחמר
הרואה לקצו חככה חוכל לקצו על כל החחתי אשר ענדו

עלי מעדו עד היום. הלא חכבי הרשעתי ופשעתי ומעטה
אין לי חלילה עוד קוס חקסה. חלילה לומר כן כי שיי
ציה הוא מלא רחמים וחנן צחשו' רשעים חף גמורים.
והדרני עיי החשונ' יחעלו גיכ המועשים הרעים ההם ויחשבו
עוד לזכיות כחאמרם זיל. לכן גמוד חומר וחיך אותו צכל
אין כנעין חאוחות עכירח צחי החמם. מורה על שמועשים
אשר לא עוזים והמה כעככא. צמעשים ההמה מושם סולכתי
אוחו וחררנה גם המה יחעלו. וכמו שאמר לי הדיק
אאמו"ר זלטהיה כי כל המחשנות זרות שצנדו עליו
מיום עמוד על דעמו כולם חלים לו צעה החפלי החצלות'
והעלה חוחס. וציה וחרנה אח זרעו וחיחא זכונה חרביה
גי' יחיק ריל לשון שחיה ושחוק. שעי' השמחה עצנדו
יחיש מועלה הכל. גם חחון לו אח יחיק כי חצרהה הוא
מדח החקד נחתי לו אח יחיק צחי' הדין החחיקו להיות
גיכ רחמים גמורים חון :

צא ולמד מה צקס לכן החרמי לעשות ליעקב חזינו כו.
דחנה ידוע כי יש מחשבה ודיבור וצחי'

המחשצ' הוא צבנה חמד. וצחי' הדיבור נחוק מוננו צחי'
למליס היחשצ' להלביש המחשצ' צהדיבור. וידוע כי מחשצ'
ודיבור היא ייה ומחשצ' הוא צחי' דבורא ודיבור הוא
מוקבא. חיא שסרע לא גזר אלא על הזכרים היינו צביצק
כוננו צשיענדו אח ישראל לצכלל מחשנותם לכל יו"ל
לבוין מחשנותם לחציהם שצמחים. אבל צחי' הדיבור
לא יכול להם כי גם צעה קיש' השצנדו וכונד הצנדוה
יכלו לצעוק חזינו אח הצחוק; הילוחו והלינו. וצפירט
להלביש היצור הצעלם שלח יצנו חירלרים וכדאי' חלביה
הקדוש עיי' וימה מלך מלרים יעיש' ומנחל כיש חלינו.
אבל לכן ציקס לעקור אח הכל שחאמר חרמי חונד חני.
שלבן החרמי ציקס לחצנ גם חיצה חני שלא סוכל ללבוין
ולומר חפי' חני. חחו כונת חוינד וירד מלרייה חוס עפי'
הדיבור וכיל והגן :

ובמורא גדול זו גילוי שבינה יצואר כי צמלים היי
ננוף לחלרים ורפוח

לישראל צנח אחס. כי עיי שצקקי ישראל חצלות הפסח
וגילוי חלווחו יחיש. צמקס כפסח לקצח שה ירחח לזנח
קדשו שמו יח' חרחה להם שפח לרקה ומרפח צכנפי'
כחומר ופסח ד' על הפחה. ופסח וחצל ד' על הפסח לפי
הפחה שישראל עושים פסח וכניס' חל הקדוש. כן ירח
עליהם חור ד' וקדושוה עליהם ירחם. ומעלרים עיי'
שחם חקט"ח לא יכלו לכציל גודל הקדוש' והיו נתקים
והנפים. כמו החמה שחחיר הקציה צנחיה צינתינו לחולחי'
מכרתיק' לייקים מחרפאים וחרשעים כידוכין צה מחאי
עצוח גופא. חזו וצמורח על המלרים כי חחוחם חיל
ורעי' מוחול קיפשו יחיש. גח גדול חמרי על החקד
על ישראל. ומחל יצא כוחח שני הפשים צנושא חמד.
לזיא זו גילוי שבינה והיי' חס כידוכין צה ישראל מחרפצין
צה וכחומר. וכיינו לחחיתו מחלן מלרים ירחו כפלאות
חון : קסלם רחמי חצרה צחחשי' :